

Publicerad 2014-04-22 22:31 av Måna N. Berger

(Bild Åke Nykvist)

Byn är gammal, så även jag, men våren är ung.

Kvällsluften är ljum, värme strömmar upp ur solvärmd jord och ännu medan dunklet tättnar kivas trastar och småfåglar i snåren. Jag går en promenad ner till sjön för att höra om grodorna leker. Det gör de inte, men kvällen är fin, jag kan gå barbent och behöver ingen jacka. Björkarnas skiftning i ljusgrönt står som en sky mot mörk granskogsbotten. Häggen slår snart ut.

Jag går genom byn. Minns andra vårar för längesen, när jag var 13 - 14 år och gick så här, på måfå, med hjärtat svällande i bröstet av förväntan inför allt det jag ännu inte upplevt.

Nu känner jag enbart vemod. Det här var en bygata, här låg små bondgårdar med mjölkkor och arbetshästar och höns. Jag ser avtryck av hästskor i vägen, men idag är det inga stora nordsvenskar eller ardenner som gjort spåren.

Här var brukad mark och öppna gården, här låg små torp och stugor där folk bodde och levde i generation efter generation. Många av dem var mina släktingar. Nu är byn så gott som död. Gamla hus och träd står och rasar ihop av ålderdom; torra grenar, sly och snärjen av högt fjolårsgräs vittnar om att här finns ingen längre kvar som röjer eller dikar och vårdar sig om jorden.

Jag går på bygatan som en gengångare och hjärtat känns tungt i bröstet.

Och jag uppfylls ett ögonblick av en orättmätig vrånghet mot de få grannarna; de hör inte hit, de har inte rötter här som jag. De kan inte veta. De har inga minnen. Sedan inser jag att även de har bott här ett par generationer.

Byn är gammal. Så även jag. Väldigt gammal har jag blivit, bara våren är evigt ung, och de sömniga trastarna i skogen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Måna N. Berger med Poeter.se id #7470 innehar upphovsrätten